

Som a tocar de l'any 1992 i no se sap ben bé quina cara fer-hi. Es preparen grans esdeveniments, diuen que Barcelona tindrà una important projecció internacional i això sembla una bona cosa, a condició que la nostra identitat no en surti perjudicada.

De moment, hi ha una psicosi d'apujada de preus i ens anuncien una renovació general de tarifes. En aquest aspecte sí que es pot afirmar que no ens enganyen: s'apujarà tot, i ens diran allò tan conegut que val més que no ens queixem, perquè en tal o tal producte o servei, els preus d'aquí són més baixos que en altres països d'Europa. Això se'ns sol dir d'una manera vaga, sense precisar, però es veu que va bé per a ensopir-nos i deixar-nos contents, poc, i enganyats, força.

Acabem de tenir un final d'estiu i una tardor amb fortes pluges. La televisió ens ha mostrat imatges d'inundacions i de riuades, sense plànyer-hi escenes (copiosament repetides) de les desgràcies que ocasiona l'aigua quan surt de mare. A mi m'hauria semblat una prova de joc net que ens ensenyessin, també, vistes dels pantans. Com han quedat els pantans? Fa pocs mesos, quan ens afligia la sequera, la televisió ens mostrava, dia rera dia i a totes hores, panoràmiques dels pantans amb un baix nivell d'aigua. Se'ns deia que la situació era alarmant, que caldria aplicar unes restriccions que es traduïrien en un augment de les tarifes si el consum excedia uns límits deter-

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Canvi d'estació

minats. Sembla que aquest augment ja s'aplica, però no ens han parlat més dels embassaments. Seria miraculós que quan ploqués caigués una pluja selectiva, o que els pantans haguessin estat construïts —que ja seria pega— sota uns paraigües monumentals i invisibles.

Confesso que aquesta època de l'any m'encomana una certa foscor als pensaments, potser perquè es fa fosc tan aviat i la claror s'acaba quan encara queden hores de dia. Però cal reconèixer que no tot m'ho faig jo, que m'ajuden —ens ajuden— a un encongiment de l'ànim. Avui mateix, m'he trobat a la porteria de casa un avís adreçat als veïns, on se'ns comunica la pròxima visita d'un expert que passarà pels pisos per comprovar si el nostre edifici està afectat d'aluminosi. "Només ens faltaria aquesta!", m'he dit amb veu interior. Visc a mitja travessia dels edificis que foren destruïts per una explosió de gas, i els habitants d'aquesta part del barri no estem tranquils. A més, sofrim una mena d'epidèmia relacionada amb l'aigua: moltes cases tenen instal·lacions amb canonades de ferro i resulta que el cicle vital d'aquest metall ha arribat a terme. Mala cosa! Les taques d'humitat i les fuites causen danys de considera-

ció, que han d'ésser objecte de costoses reparacions. Per torna, els ascensors de les cases que en tenen acusen el pes de l'edat i sovint hem de pujar a peu, una feina feixuga per als estadants dels pisos alts.

Ah! I m'oblidava d'un altre motiu de pena: el mercat de llibres vells del barri de Sant Antoni, que compta amb una tradició tan entranyable, ha estat el pretext per a un comerç pobre de solemnitat. Els diumenges al matí, les voreres dels carrers pròxims al mercat s'omplen de parades on es posen a la venda sabates velles, roba vella, peces de vaixel·la escantellades, trastos caducats, una variada gamma d'objectes d'aquells que semblen més destinats als contenidors que no pas a ésser exhibits per temptar qui sap quina mena de compradors. De debò que la noblesa del llibre vell es mereixia unes altres companyies. Tan bon punt badem una mica, Barcelona se'ns posa lletja.

En arribar aquí, demano perdó per això que he qualificat de pensaments foscos. Com que qui no es justifica és perquè no ho vol, diria que la culpa la té el fet d'anar de cara al mal temps. Un estat d'esperit passatger, per dir-ho d'alguna manera.

Pere Calders